sm.a-bg.net

Законът е напечатан само за робовете • Христо Ботев

цена 0,50 лв

София • септември 2007 • брой 9 (204) • година XVII • 12 страници

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Анархизмът в Испания 2
Факт е, че действията на болшевиките, вместо да помогнат за победата над Франко, омаломощават антифашистките сили.

80 години от убийството на Сако и Ванцети 6
Писмото на Уди Гътри до съдията Тейър: няма музика за душата на насилниците и убийците.

Философията на Лев Толстой 8
Полицейският произвол събужда рано бунта в душата на радетеля за ненасилие и християнска любов към ближния.

Анархистите във Франция и техният „декроасанс“ 9
Опитът на френските безвластници за тълкуване на екологичните проблеми в класов контекст.

Ноам Чомски: по-ефикасно от диктатурите 11
Капиталистическите „демокрации“ промиват мозъци не по-зле от Съветите.

Обединяването

и другите придобивки от членството в Обединена Европа

Цените се вдигат, а ние?

Когато се вдигнат цените на транспорта, човек си казва „няма да дупча билетче“. Когато се вдигнат цените на парното, си казва „няма да си плащам сметката“. Когато се вдигнат цените на цигарите, си казва „за колкото стигнат“. А като вдигнат цените на хляба?

Този въпрос стои на дневен ред с все по-големи букви и цифри. През последните седмици станахме свидетели на рязко поскъпване на стоките за крайните потребители.

Годината беше много лоша за земеделската продукция (вижте стр. 4). Поради ниските добиви в световен мащаб цената на пшеницата расте главоломно на международните пазари, а няма никаква статистика какви количества пшеница се изнасят от страната. През зимата се очаква цената на зърното на борсата да достигне по 450 евро за тон, Държавният резерв е празен, а „освободените“ 150 хиляди тона не са възстановени. По лев струва хлябът в Стара Загора и Бургас. Около 1 лев се въртят цените на брашното. Слабата реколта силно удря и животновъдството. Сиренето и кашкавалът вече са по-скъпи от свинското. Килограм „Витоша“ струва между 7,50 и 12,90 лв, а краве сирене е от 3,90 до 7,50, най-често е около 7. Пържолата върви по 6,10 - 10,40 лв. До 3,15 лв стига олиото в Благоевград. Очаква се поскъпване и на месото.

Засега всеки се спасява поединично. Например в Русе хората ходят на пазар в Гюргево. Да пазаруват отвъд Дунав обаче могат да си позволят само по-заможните русенци. Доходите в крайдунавския град все още са ниски, за да могат повечето домакинства да си позволят купуването на едро. Проблем за българите е и непосилната все още за тях такса мост от 6 евро в едната посока. Тя не е проблем за румънците обаче, където средната работна

» » » продължава на страница 3

ЛИБЕРАЛИЗАЦИЯ, ПРИВАТИЗАЦИЯ, ЕВРОИНТЕГРАЦИЯ... А С ЦИАНКАЛИЙ ОПИТАХТЕ ЛИ?

Плоският данък май не е чак толкова плосък

Националната ни сигурност: богатите – по-богати, бедните – по-бедни

Защо им трябваше на нашите управляващи да въвеждат плосък данък? Тук ще пропуснем социалистическите простотии от рода на „това е най-справедливият данък“ и „всички работят при равни условия, значи трябва да се облагат при равни условия“. Подобни аргументи не звучат приемливо след като се опиташ да обясниш на някого с 300 лева заплата, че онзи с 300 000 месечен доход също печели парите „си“ с пот на челото... За сметка на това ще изтъкна аргументите, които се натрапват, а именно въпросът с прословутите инвестиции.

Същност на реформата

Правителството обясни, че това щяло да увеличи инвестициите и да облекчи данъците на хората.

Нека да започнем от хората и разгледаме очакваните резултати от въведения данък върху три типа хора – онези, които получават месечно сравнително малко пари и следователно би трябвало да плащат почти същите данъци (по груба преценка, това са хората с доход около 400 лева); хората, които получават относително повече пари (тоест с доход над 400 лева) и ще плащат по-ниски данъци, и хората, които разчитат на държавния бюджет.

Тези с по-малкото пари

Да предположим, че за момента плащате минимален данък от 10%. След въвеждането на плоския данък вие пак ще плащате данък от 10%. Дотук не печелите от реформата. Ако тезата за реинвестицията е вярна, пазарът, на който участвате (в 90% от случаите това е пазар на работна ръка), би се стимулирал в известна степен и то в случай, че реинвеститорите решат да реинвестират точно в него. Тогава евентуално вашият доход би се повишил, ако съумеете да си изиграете както трябва картите. Ако пазарът ви се опира на бюджета (например работите като учител или в държавната администрация), толкова по-зле за вас, особено ако постъпленията в бюджета паднат.

Тези с повечко пари

Ако обаче плащате данък, по-висок от 10%, имате повод да почерпите (на банковата сметка на редакцията). Вашите преки доходи се повишават от раз с намаляването на данъка ви. Ако, евентуално, решите да реинвестирате това повишение, вашите доходи биха могли да се повишат още повече. Както виждаме, за вас перспективите са единствено розови.

Държавния бюджет

Разходите от държавния бюджет все още в голяма степен отиват за обществени услуги, от които се ползва предимно по-безимотната част от обществото. Така че промяната на приходите от бюджета би се отразила по-скоро на нея. Прекият ефект от намаляването на данъци е спадане на приходите в бюджета. Друг пряк

» » » продължава на страница 5

ДЪРЖАВИ, ОГЛАВЕНИ ОТ ЧЕНГЕТА

Кремъл обвини руски анархисти в тероризъм

В Русия предстоят парламентарни избори през декември и президентски през март и путинизмът минава всякакви граници. В последния терористичен акт – взривът на влаковата композиция по маршрут Москва-Петербург – личи почеркът на ФСБ, бившия КГБ. Подобни неща преди избори се случват често, правят се с цел да се създаде напрежение сред народа и той, загрижен за собствената си сигурност, да хукне пак да гласува за „твърдата ръка“ и „здравите сили“. В този случай обаче играта загрубява. Първо излизат с коронния номер и хващат някакъв злощастен чеченец, а след това ни в клин, ни в ръкав набеждават двама анархисти, членове на Петербургската анархистична лига. Те пътуват на електрички до конференцията „Автономни дейности“, провеждаща се в град Ярославл, като често се прехвърлят, защото така транспортът излиза по-евтино. В селето Малая Вишера – мястото, в близост до което е извършен въпросният терористичен акт, – двамата трябва да се прехвърлят на поредния влак. На перона обаче ги задържат и в последствие им приписват участие във взривяването на влака. Те били доставили взрива на въпросния чеченец. Следва нахлуване в дома им, тараш, обиски. „Уликите“ срещу тях са, че те били противници на войната в Чечня и взимали участие в протестите, които се провеждат всяка седмица против войната. Познавам донякъде единия от задържаните младежи – хубав човек, смел, честен.

Техните другари незабавно излязоха с изявление и настояване за **свобода за Андрей Кальонов и Денис Зеленюк**, в което се казва:

„Според съществуващите данни на 16 август 2007 г. в област Новгород в района на Малая Вишера са били задържани членовете на Петебургската лига на анархистите (ПЛА) Андрей Кальонов и Денис Зеленюк. Следствието ги подозира в съучастие в подривни действия, извършени в пътниче-

» » » продължава на страница 9

Анархизмът в Испания

» » » продължава от миналия брой

Сътрудничеството на НКТ-ФИА с правителството по време на войната

През 1936 година след няколко категорични отказа, НКТ решава да сътрудничи и да вземе участие в правителството на Ларго Кабалеро. Хуан Гарсия Оливер (самият той много пъти съден и обявяван извън закона) става министър на правосъдието, където премахва съдебните и адвокатски такси и унищожава всички криминални досиета, Диего Абад де Сантиян става министър на икономиката, а Федерика Монтсени – на здравеопазването – това са само част от хората на НКТ-ФИА в правителството.

По време на Испанската гражданска война много анархисти извън Испания критикуват ръководството на НКТ за влизането им в правителството и компромиса с комунистическите елементи от републиканския лагер. Вярно е, че през тези години анархисткото движение в Испания предава много от своите основни принципи, но испанските анархисти по онова време смятат, че всичко това е временно приспособяване и че когато Франко бъде най-после победен, анархистките организации ще продължат по своя безвластнически път. Също така има всеобщо съгласие, че силата на авторитарните комунисти вътре в правителството нараства и трябва да бъде неутрализирана от анархистките дейци. По-късно Монтсени обяснява: „По това време ние виждахме единствено реалността на създадената за нас ситуация: комунистите в правителството и ние извън него, те разполагаха с най-различни възможности и застрашаваха всички наши постижения."

Действително, дори и по онова време, някои анархисти извън Испания виждат отстъпките на испанските анархисти като необходимост, разглеждайки суровата възможност от изгубване на всичко, спечелено до този момент, ако Франко спечели войната. Ема Голдман пише: „С Франко пред вратите на Мадрид трудно бих могла да обвиня НКТ-ФИА за избора на по-малкото зло: участие в правителството пред диктатурата – най-смъртоносното зло."

До ден днешен въпросът остава спорен и дискусионен между анархистите.

Наред с борбата против фашизма, в Испания тече дълбока и всеобхватна анархистка революция.

Голяма част от испанската икономика е поставена под работнически контрол – в анархистките „крепости" като Каталония работниците контролират над 75%, а в районите със силно социалистическо влияние цифрата е по-ниска. Фабриките са управлявани от работнически комитети, аграрните райони са колективизирани и действат като безвластнически комуни. Дори места като хотели, бръснарници и ресторанти са колективизирани и са ръководени от собствените си служители. Джордж Оруел описва положението в Арагон по време на своето пребиваване там в своята книга „Поклон пред Каталония":

„Имах редкия шанс повече или по-малко да бъда в единственото общество от такива мащаби в Западна Европа, където политическото съзнание и недоверието към капитализма бяха по-естествени, отколкото техните противоположности. Тук, в Арагон, успях да видя десетки хиляди хора, главно, но не непременно от работнически произход, всички живеещи на еднакво социално равнище и прилагащи условията на равенството. На теория това беше идеалното равенство и дори на практика обществото не беше далеч от него. Имаше чувство, което те караше да кажеш, че всеки изпитваше вкуса на социализма, с което искам да кажа, че преобладаващото настроение на духа беше това на социализъм. Много от нормалните състояния на цивилизования живот – снобията, паричното ограбване, страхът от началника – просто бяха престанали да съществуват. Обикновеното класово разделение беше изчезнало до състояние, което е почти непонятно за покварената от парите атмосфера на Англия – нямаше никой друг освен селяните и нас самите и никой не притежаваше другия като негов господар."

Контролираните от анархистите райони работят на принципа „от всеки според способностите, на всеки според потребностите". На някои места парите са напълно премахнати, за да бъдат заменени с ваучери. При тази система цените на стоките често падат повече от четири пъти спрямо предишните им, „пазарни" цени.

Въпреки някои критики, сочещи липсата на максимална ефективност и експедитивност, анархокомуните често произвеждат повече, отколкото преди колективизацията. Наскоро освободените зони работят изцяло по безвластническите принципи – решенията се взимат чрез съвети, съставени от обикновените граждани без всякакъв вид бюрокрация. (Трябва да се отбележи, че ръководството на НКТ-ФИА, доколкото за такова може да се говори, по това време е по-малко радикално от своите редови и други членове, които на практика осъществяват всички тези промени.)

Факт е, че вместо да помогне за победата над Франко, операцията на болшевиките омаломощава антифашистките сили.

Освен икономическата революция, цари и атмосфера на културна революция. Потисничеството в най-тежките си не само за онова време форми е направо изкоренено. На жените се разрешава да правят аборти и идеята за „свободната любов" набира популярност. В много отношения този дух на културно освобождаване е подобен на този в движенията на „Новата левица" от 60-те години на 20 век.

Болшевиките започват контрареволюционни действия

По време на гражданската война реакционната Комунистическа партия придобива значително влияние благодарение на помощта от СССР. Комунистите и „либералите" от републиканския лагер полагат значителни усилия да унищожат анархистката революция с мотива, че войната срещу Франко е по-важна от революцията. Анархистите отвръщат, че революцията и войната са неразривно свързани. Вестник „Правда" заявява през декември 1936 година: „прочистването на терена от троцкистите и анархо-синдикалистите вече започва. То ще бъде извършено също толкова решително, както в Съветския съюз". Друг комунист дръзко прокламира в едно интервю, че те (комунистите) ще „ще се разправят бързо с анархистите след победата над Франко". Техните усилия да отслабят революцията се оказват успешни: йерархията в края на краищата е възстановена в много от колективизираните райони и властта е отнета от работниците и техните синдикати, за да бъде монополизирана от Народния фронт.

Много важни може би са опитите за разрушаване на милициите (в смисъла на народно опълчение, „pueblo en armas" – „народът на оръжие"), които водят войната не само като военни действия, но и като дух. Накрая милициите са обявени за нелегални и на практика обединени с редовната армия. Всичко това убива бойния дух на войниците, като им отнема повечето от онова, заради което те са тръгнали да се бият – не за Съветския съюз, а за себе си и за свободата. Владимир Антонов-Овсеенко, сталински главорез, отговорен за потушаването на най-голямото антиболшевишко селско въстание – „Антоновщината" в Тамбовска губерния през 1920-21 – и по-късно осъден и разстрелян от своите съпартийци, предупреждава още през 1936: „Без участието на НКТ естествено няма да има достатъчно ентусиазъм в редовете на народната армия/републиканска милиция".

Факт е, че вместо да помогне за победата над Франко, контрареволюционната операция омаломощава антифашистките сили. Голямо количество оръжие е оставено да попадне във франкистки ръце, само и само да не попадне в ръцете на анархистите. Цели дивизии биват отзовани от фронтовите линии, за да разрушават анархистките колективи. Много способни войници са убити единствено заради своите убеждения. Един от главатарите на репресивните сили, Енрике Листер, казва по онова време, че ще „застреля всички анархисти, които хване". Очевидно е и е документирано, че много анархисти са държани в затворите по комунистически заповеди, вместо да се бият на фронта и че много от тези затворници са измъчвани и убити.

Така наречените „Барселонски майски дни" през 1937 година всъщност представляват най-драматичният епизод от репресивните действия срещу анархистите. Ръководени от комунистите полицейски сили се опитват да завладеят управляваната от НКТ телефонна централа в Барселона. Телефонните работници отвръщат с бой, издигат барикади и обкръжават казармата „Ленин" на комунистите. Следват пет дни улични боеве, които взимат около 500 жертви. Такива трагични епизоди до голяма степен убиват духа на работниците в Барселона.

След тези събития правителството изпраща 6000-дна армия да обезоръжи работниците, а ФИА е обявена извън закона. На работници-комунисти обаче е разрешено да запазят своите оръжия, само анархистите са задължени да предадат своите. Не е изненадващо, че полицията и самото регионално правителство в Барселона по това време са доминирани от комунистите. Бойците от групата „Приятели на Дурути" призовават борбата срещу болшевиките да продължи, защото виждат ясно, че победата на комунистите ще унищожи силата на анархисткото движение. Техният призив не е чут.

В продължение на цялата гражданска война различните комунистически издания водят масирана пропагандна кампания срещу анархистите и троцкистите от POUM (Partido Obrero de Unificación Marxista – Марксистка обединена работническа партия, МОРП) – марксистка, но твърдо антисталинистка, предимно каталонска партия, която като НКТ и ФИА смята, че войната и революцията са неразривно свързани. Анархистите и троцкистите често са наричани в сталинистката преса „хитлеристи и фашисти, платени от Франко". Джордж Оруел е безпощаден към болшевишките драскачи в „Поклон пред Каталония": *„Само си представете колко мерзко е да видиш петнайсетгодишно испанско момче, връщащо се от фронта ранено, с анемично бледо личице под шапката, което разбира, че в Лондон и Париж живеят разни господа, наконтени като през 19 век и яростно ангажирани в писането на памфлети, с които казват на света, че този момък е прикрит фашист"*.

Извращенията и манипулациите на болшевишките вестници достигат върхната си точка, когато те дори не споменават, макар и с един репортаж събитията от май 1937 година, които са кинжалът в гърба на антифашистката съпротива в Испания. •

(следва)

ТЕМА НА БРОЯ:

Обедняването

Цените не спират да се вдигат, не трябва да спираме и ние

» » » продължава от страница 1

заплата за страната е 734 леи. В български пари това е около 440 лева. Най-ниско платени са хората без квалификация. Те преживяват с малко над 264 лева. Висшистите изкарват средно по около 800 наши лева. Не е тайна обаче, че в столицата Букурещ и в по-големите градове доходите на румънците са в пъти по-високи от посочените, също както в София, а Румъния все пак е с три пъти по-голямо население.

НСИ обяви, че юлската инфлация спрямо юни била 2,2%. Инфлацията от началото на годината е 4,3%, а за последните 12 месеца – 8,4%. На практика това означава, че номиналното увеличение на доходите средно с 10% към днешна дата е изядено от инфлацията. Хранителните стоки са поскъпнали през юли с 3,9%, обществеото хранене – с 1,3%, услугите – с 2,7%, а нехранителните стоки са останали на равнището от предния месец. От храните най-много са поскъпнали брашното – с 4,8%, пилешкото месо – с 4,9%, киселото мляко – с 3,1%, сиренето – със 7,2%, яйцата – с 10%, олиото – с 5,2%, доматите – с 34,3%, краставиците – 15,6%, ябълките – с 14,5%, зелето – с 62,7%. Поскъпването на тока средно за страната е със 7,8%, туристическите услуги са скочили с 27,1%.

Според депутата от НДСВ Мариана Костадинова причините за инфлацията идват от поскъпването на доста важни хранителни продукти – годината е лоша от земеделска гледна точка, а това неминуемо се отразява на икономиката. Госпожата обаче не обяснява как това оправдава например поскъпването на тока. За сметка на това обаче правителството, което надуе акцизите с много и много пъти, отново няма пари и проявява крокодилско съчувствие към сънародниците си: „Заради инфлацията увеличението на бюджетните заплати и на пенсиите ще бъде по-малко. Очевидно е, че в България има проблем с рязкото поскъпване на хранителните продукти, както и проблем с ниските доходи и появилата се инфлация". Въпреки че в икономиката имало доста сериозни инвестиции, основният проблем бил, че няма производство. В какво са тогава инвестициите не става ясно. „В България е крайно време да се създаде производство, което да заработи добре, а в момента почти на 100% нещата са в частни ръце и всеки трябва да направи своето собствено предприятие печеливше", обясни Мариана Костадинова. Да се чудиш празнодумните кокошки в парламента за какво взимат заплати при това положение. А докато депутат(к)ите си кудкудякат, цените тихо и неумолимо си растат.

Всъщност, какво трябва да направи държавата срещу такива лоши земеделски години? Това още Йосиф го е казал на фараона – за седемте гладни и седемте сити години, но за днешните бюрократи и тоя материал е труден. Държавата има икономически смисъл единствено ако може да действа контрациклично – тоест да прибира в резерва излишъците, за да не губят производителите от ниските цени при свръхпроизводство, а при дефицит като сега – да връща резерва на пазара, за да не губят на свой ред потребителите от високите цени. Тази държавна функция на субсидиране и интервенция не е отпаднала дори в най-богатите капиталистически икономики, в които големите корпорации имат достатъчно натрупани резерви през десетките години, за да я извършват сами. Това е така, защото онзи, който извършва тази контрациклична функция, като краен резултат губи, а корпорациите не могат да губят. Именно там държавата субсидира и „спасява" големите производители в кризисни моменти, защото ако данъкоплатците усетят твърде тежко кризата – високи цени и стотици хиляди съкратени работни места, – могат да потърсят (и намерят) други форми за решаване на проблема, които изключват държавата и включват нейното унищожаване – една твърде неприятна революция. Крайната финансова загуба на държавата при нейната намеса се компенсира от монополното ѝ право на налог – тоест, купуването на нейните „услуги" не е по желание, а задължително – нещо като застрахователна компания, а застраховането е най-печелившият бизнес в света.

Нашата държава обаче прилича на застрахователна компания, в която всяка мутра има ключ от касата и може да бърка вътре когато си иска, стига да не я види охраната, а охраната е деветдесетгодишен паралитик със сънна болест, който също има ключ от касата.

Тук идват теоретиците на пазара. Те твърдят, че държавата трябва изобщо да не се намесва (освен ако техните работници и инженери не решат да си уволнят началника на един етап). Мъдрите капитани и боцмани на икономиката са достатъчно мъдри да планират, резервират, провизират и интервенират, когато се налагира. Това обаче са глупости, защото за бизнесмена да поема „несвойствени" функции означава да върши повече работа и да прави повече разходи – не, мерси. Бизнесменът има въпиюща нужда от държава, за да може да върши необезпокоявано своите далавери в стремежа към заветния идеал – 100% социализиране на разходите, 100% приватизиране на приходите. И точно тук наистина българската държава е райска градина за допотопния капитализъм – онзи, след който идва наводнението. Болшевишката епоха даде своя безспорен принос към обогатяването (и в двата смисъла) на този тип печалбар. Комунистическата държава роди един капиталистически тумор, пред когото и най-безскрупулните спекуланти от зората на „пазара" са като момченца от детския радиохор. Този символ на българския новобогаташ е бюрократичният капиталист – човекът, който печели милионите с пот на челото единствено ако министерският или общинарски кабинет на личния му рушветополучател няма климатик. Днешните „капитани" на икономиката строят фабрики и стопанства само за да могат да ги ипотекират пред банките, които отдавна са в далаверата, за десетократно по-голяма от реалната им стойност и така да преперат недопраното. Те се присмиват на будалите „бизнесмени", които взимат производството на сериозно – знаят, че след като фалират, ще им станат началник-отдели. Корабът на бюрокапитализма „Санта Корупция" смело пори вълните на държавната и общинска бумащина, а мрежите му вадят тлъсти пачки директно от джоба на данъкоплатеца. Кому е нужно да строи заводи и лаборатории, ако можеш да купиш трима, да пребиеш двама, да пречукаш един и ще ти донесат милионите направо от монетния двор. Мила родна картинка.

Типичен пример – нашите управляващи обявиха, че 35 лева на декар ще се плащат като компенсации за пропадналата реколта от пшеница и 30 лева на декар за загубената тазгодишна реколта от ечемик. Щели да бъдат компенсирани 484 земеделски стопанства. Земеделските производители с напълно унищожени площи ще получат до 75 процента обезщетение от разходите на декар за стопанската 2006/2007. Смутолевиха обаче, а и журналистите не си счупиха микрофоните да разпитват, че обезщетения ще се получат само за посевите, които са 100% унищожени. Такива посеви почти няма. Тук идва въпросът къде ще потънат заделените вече 7,5 милиона лева за тези 484 стопанства. Само в джоба на тези, които могат да си уредят документи за 100% загуба, а това са същата шепа, същият обръч „бизнесмени", които могат да си уредят документи за всичко. Ако някой после реши да умре трудно и си направи труда да изрови всички документи, може да се окаже, че в България имало повече 100% поразени посеви, отколкото през „прашната буря" в САЩ през 1930-те, съсипала земеделието на Северна Америка за цяло десетилетие.

По начало това не трябва да ни учудва. Нашият народ е доказал, че е твърде толерантен към измамите на управляващите, особено тези от „червената" партия. На връх Шипка премиерът Сергей Станишев има наглостта да заяви, че контролът на цените не е социализъм, както смятали някои медии. Това е хубав лозунг за неговата партия – предлагаме му още три, доказани от времето: „Войната е мир. Свободата е робство. Невежеството е благодат." Ценовият контрол не е социализъм. Прогресивното облагане не е социализъм. Сигурно въвеждането на плосък данък е светъл социалистически пример!? Все пак, Министерството на Овчаров, икономиката и енергетиката (МОИ Е!) възнамерява всяка седмица да обявява препоръчителни цени на основните хранителни стоки, които поскъпнаха значително през последните месеци. Препоръчителните цени щели да бъдат обявявани от асоциации, сдружения и правителствени чиновници, не е ясно по какъв начин. Но в едно имаме утеха – като отидем в магазина и поискаме хляб с препоръчителна цена 1 лев, а ни го продадат за 1,30 лева, ще можем достойно да тръснем глава и да напсуваме продавача със самочувствието, че имаме разрешение за това от Министерството на Овчаров, икономиката и енергетиката. Ако това не ви стига, време е да помислите за нещо по-алтернативно от „препоръчителните цени" и „невидимата ръка на пазара". Време е да се замислим защо трябва няколко тулупа да притежават изключителното право на всичко и защо трябва да вярваме на други няколко тулупа, че това било за наше добро, след като явно не е.

Спокойно, увеличават пенсиите с 10%

Но спри сърце – от 1 октомври минималната пенсия се увеличава от 93 лв на 102,85 лв.

Няма шега, няма измама – върви да ръсиш баба за кинти. От юли месец пък пенсията на хората с „недостатъчен трудов стаж" от 69,30 лв ще „скочи" на 76,23 лв. Върви да ръсиш и стринка на село.

Това е второ увеличение на пенсиите в рамките на последните 3 месеца. Управляващите сериозно трябва да внимават с тези повишения на пенсиите, да не вземат пенсионерите да спестят 50 стотинки за „Свободна мисъл" и да почнат да умуват. Тогава ще видиш беля. Че тъй де, кой ти дава 102 лева и 85 стотинки? Това са зашеметяващите 3,43 лв на ден. Нищо, че хлябът вече струва почти левче, един килограм сирене е 7 лв, месото и то толкова, да не забравяме и лекарствата, транспорта, сметките и данъците, пред които вече необлагаеми доходи няма. Не е справедливо това – все пак тези хора са си поживели в комунистическия рай, където мед и масло (поне на вид) са текли от чешмите и даже от тоалетните казанчета. Вместо да връщат, на тях пак им дават! Шегата настрана, „облагодетелстваните" от това увеличение са 2,2 млн. души. Това е подигравка от доста голям мащаб дори за нашето скромно и търпеливо население. Геноцид, който всички, освен потърпевшите, се правят, че не забелязват. •

НОВИНИ

Решава се проблемът с безработицата

От 1 януари 2008 г. влизат в сила измененията на Закона за социалното подпомагане, според които няма да се дават социални помощи на безработни повече от 18 месеца. Това означава, че над 25 000 души ще отпаднат от социалното подпомагане. Около 57% от тези, които ще отпаднат, са с образование до 4 клас или са неграмотни. Именно към тях ще бъдат насочени усилията за включването им в пазара на труда, подчерта зам. министър Димитър Димитров. Интересно къде са били насочени усилията досега? Към останалите, по-грамотните, такива явно няма да бъдат насочени, защото имали образование. Как не са успели да се реализират през тези 18 месеца с образованието си? Явно досега са били щастливи да живеят на социалните помощи и затова не са искали да се възползват от високата си квалификация. Заместник-министър Иванка Христова заяви, че държавата помагала, но само до едно време и добави, че МТСП предлага достатъчно програми, които хората на социално подпомагане могат да използват през 18-те месеца, за да подобрят уменията и да се включат активно на пазара на труда след това. Явно въпросната дама е изкарала курс за преквалицикация в заместник-министър към МТСП, та е толкова сигурна в ефекта от тези програми. Остава само социалните помощи да бъдат окончателно спрени, за да бъде дадена възможност на лентяйстващите безработни да си вземат живота в ръце и да станат кой министър, кой шеф на партия, кой обикновен апаш – все пак нещо трябва да се яде, като ти спрат и социалните помощи.

Рекордни добиви от „войната срещу тероризма“

По официални данни на ООН производството на опиумен мак в Афганистан е достигнало рекордни равнища. През последните две години производството на мак в страната се е увеличило два пъти и той определено не отива за макови кифли за деталибанизираните училища. В момента в Афганистан се произвеждат 93 на сто от опиатите в света.

За борбата с производството на наркотици в Афганистан се отделят милиони долари. В същото време ЦРУ инвестира милиарди в окупирането на страната и де-факто монополизирането на бизнеса с наркотици. В някои провинции в северната част на Афганистан производството на опиумен мак е намаляло, но като цяло в страната тенденциите са към увеличаване на реколтата. Като причини за тревожните тенденции докладът сочи нестабилността на южните райони на страната и неспособността на афганистанската съдебна система да подведе под отговорност наркобароните и корумпираните чиновници. Излиза, че талибаните с калашници бяха по-страшни за местните „наркобарони“ от пилотите в бомбардировачи с компютъризираните им мерници. Или, което е по-вероятно, пилотите бомбардират само там, където „съюзниците в борбата с тероризма“ на ЦРУ нямат посеви с мак. Освен това, фермерите нямат достатъчно стимули да се откажат от отглеждането на мак и да го заменят с други култури. Няма и да имат, след като управляващите страната чужди господари нямат интерес в нея да вирее нещо, от което хората да могат да се изхранват самостоятелно. •

Безкомпромисна акция срещу фашизма и... фотографията

За първи път служители на Главната дирекция за борба с организираната престъпност в София и Пловдив разкриват неонацистки сайт в българското интернет-пространство и задържат двама мъже от Карлово, родния град на Васил Левски, за нацистка пропаганда и поругаване на българските национални идеали. Те членували в местна неонацистка организация, която проповядвала върховенство на бялата раса и расова дискриминация. На една от откритите при обиска снимки се виждало как облечени в униформи мъже с обръснати глави позират пред паметника

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Суша, реколта и резерв

Безснежната зима нанесе такива поражения на есенниците, че земеделските стопани с малки изключения ще получат около една трета от очакваната реколта. Топлата зима направи и още една беля – на много места плодовите дръвчета разцъфнаха преждевременно, а после слана ги попари. В немалко земеделски райони изгоря и тревата.

След едномесечните валежи и поредните наводнения започна ново засушаване. Нечувани горещини с нови топлинни рекорди.

Жегите бяха бич за пролетниците – царевица, слънчоглед, фасул, картофи. Изсъхнаха, преди да се развият. Ако не бяха съсипани напоителните системи, все нещо можеше да бъде спасено, но сега се използва едва 10% от водата в язовирите. За напоителните системи трябва да благодарим на тези, които под доброжелателните погледи на управляващите задигнаха всичко, което можеше да се вземе, и на търговците на вторични суровини, които за келепира затварят очи за това, което се носи и не се интересуват откъде идва.

Пожълтелите при пролетното засушаване насищата се позъвзеха през дъждовния период, но при новото засушаване отново изгоряха. Земята се напука, като пукнатините на места достигаха по половин метър.

Сушата пресуши чешми и кладенци, десетки останаха без вода. Но злото не идва само. Заедно с температурните рекорди пламнаха и пожарите. Само до края на юли горските пожари са повече от 9 500, изгоряха над 300 000 декара гори.

За пожарите има няколко причини. Едната е намалелият брой на овцете – на неопасаните площи им трябва само една клечка кибрит. Другата е масовата сеч, както от братята цигани, така и от дърводобивните компании, включително и секачите при Симеон, които взимат само едрата дървесина, а клоните оставят да хранят пожара. Третата причина са по-предприемчивите търговци, които смятат, че обгорялата дървесина ще им излезе по-евтино и ще им донесе по-добри печалби, така че може и сами да предизвикват пожарите. Не изключваме и нехайството, небрежността и безотговорността.

Малцина си дават сметка, че унищожаването на горите поражда пороищата, които оголват склоновете, намаляват водите и започва безводието. Десетки села са без вода или на воден режим.

Катастрофата със земеделските култури ще затрудни изхранването на животните, а тогава може да започне поголовно клане. Г-жа министър Емел Етем е разрешила да бъдат изнесени сто хиляди тона зърно от държавния резерв по 26 ст/кг, вместо да остане в страната (според изказване по телевизията на проф. Мермерски), вероятно чрез някоя близка на нея фирма износител. При евентуален внос това ще ни струва двойно по-скъпо, че и повече – тази година цената на житото удари нов рекорд.

Не мога да не спомена казаното от професора, който е несъмнен авторитет в тази област, че в министерството на земеделието нямало експерти – нещо, което не може да не се отрази на дейността му.

Ако отговорните фактори продължават да действат по този начин, няма да ни стигнат десетилетия за възстановяването на пропиляното с лека ръка. •

Г. Божилов

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

За сестрите, за правото и за нас, „останалите“

По начало от чисто морални съображения съм против насилието, инквизициите и смъртните присъди. Това се отнася не само за Либия, но и за целия свят. В международната харта за правата на човека от 1948 година стои подписът на нашите държавни екзекутори. Защо днес никой не коментира неспазването на този документ от родните палачи, които непрекъснато се окупират във властта, ползват измислени привилегии, шикалкавят, че без тях хаосът няма да има край. Разбира се, че няма край, защото точно те са вдъхновителите на безкрайния хаос. Госпожа Дърева и други с нейната закваска от плесенясало кърваво тесто знаят, но не казват истината за причините на народното дередже. Намесват завистта на успелите и неуспелите в живота граждани. „Българинът обича жертвата да е нещастна, да е мъртва“. Не, г-жо Дърева, никой нормален човек не завижда на медицинските сестри и двамата доктори. Никой не завижда и на убитите български войници в Ирак, но макар в страданието всички да са равни, преди него не е така.

Все още огромна част от хората не знаят, че преди 1989 година в българските концентрационни лагери и затвори имаше не пет, а стотици хиляди жертви, в жестоки условия, създадени от садисти болшевики. Устройваха живота ни по тяхната абсурдна „философия“ не 8 или 17 години, а много повече. Кажете, господа другари, истината, за да ви повярваме в „очовечаването“. Не се срамувайте да кажете цялата истина, защото тя и сега продължава да бъде завоалирана под различни форми. Голяма част от отрицателите на безчовечната система отдавна са в небитието. Малцината останали живеем с нарицателните „народни врагове“, „сволоч“, „гадове“, „свини“... Чакате и ние да изчезнем. На остров Персин не бяхме само българи. Имаше и руснаци, поляци, сърби, турци, гърци и други. Концлагерът беше интернационален. За работата, храната, изтезанията питайте наследниците на Мирчо Спасов, Китов, Гогов, Горанов, Газдов, Гершанов и останалите цербери. Телефони, радио, телевизия или вестници не сме ползвали за разлика от сестрите в либийския затвор. Ако сравняваме болшевишкия ГУЛАГ с либийските изправителни заведения, то последните са за предпочитане. Либийците могат само да се поучат от нашите джелати. При случай на повръщане от стомашно разтройство на един „питомец“, един грък от армията на Маркос извади лъжица от торбата и започна консумацията на втора употреба храна. Това не е нито шоуто „Сървайвър“, нито страховитите истории за либийските зандани и правосъдие. Това е горчива истина, която се крие, докато се трябят удобни „издевателства“, в които не сте взели участие. Държавните комунисти са лъжци, крадци и убийци. Фактите, съхранявани в архива на МВР, потвърждават това, колкото и секретни да са. Отхвърлянето на Георги Константиво да участва в комисията по отваряне на досиетата е също доказателство на тоталния провал на „пролетарската диктатура“. Оставям коментара на нормалните граждани и архитектите на истинското гражданско общество, независимо от власт и държава. •

Чуридолски

НОВИНИ

на Левски в града с вдигнати за нацистки поздрав ръце.

Проблемът с етническото напрежение е решен – когато скиновете ходят да бият цигани, много ще внимават да не си вдигнат ръцете за нацистки поздрав. А далаверите на ДПС, Евророма и другите етнически партии са безобидни и законни, докато не се появи някой с плакат на Адолф в ръце. С такива средства МВР ще спре и далаверите, и ксенофобията, и ще опази крехкия етнически мир в страната. А ограбените села, пребитите бедняци и далаверите на управляващите ще останат в графа „няма данни за престъпление". •

Буш иска още 50 млрд. долара за войната в Ирак

Американският президент Джордж Буш ще поиска още 50 милиарда долара от Конгреса за войната в Ирак след като представи доклада за постигнатия „напредък". Това ще позволи финансирането на стратегията за подсилване на военното присъствие.

Ако Конгресът одобри искането, разходите на Вашингтон за войната ще надхвърлят 3 милиарда долара на седмица.

Сумата ще бъде прибавена към 460-те милиарда, предвидени за отбрана в бюджета за 2008 г. и към 147-те милиарда за войните в Ирак и Афганистан.

В същото време хора от ФАБ се срещнаха с активисти на антивоенното движение в САЩ, според които настроенията в САЩ са такива, че изтеглянето от Ирак и нападението над Иран са просто въпрос на време. •

Министерство за пример

Министерството на държавната политика при бедствии и аварии е изпълнило на 100% ангажиментите, поети в управленската програма на правителството. Така излиза от доклада на вицепремиера Емел Етем до министър-председателя Сергей Станишев. Обслужването на спешните телефони и предприетите мерки за възстановяване на разрушенията от наводненията в страната и оказване помощ на пострадалите

ЛИБЕРАЛИЗАЦИЯ, ПРИВАТИЗАЦИЯ, ЕВРОИНТЕГРАЦИЯ... А С ЦИАНКАЛИЙ ОПИТАХТЕ ЛИ?

Плоският данък не е толкова плосък

» » » продължава от страница 1

ефект – разходите от бюджета се очаква да спаднат. Прекият ефект е 4-5% свиване на държавния бюджет.

Очакваният ефект

Грубата сметка показва, че пряк положителен ефект плоският данък ще има единствено върху доходите на хора, които имат по-високи приходи. Останалото се губи в мъглата на инвестиции, разцвет на икономиката и светлото бъдеще, което все остава на хоризонта. Не бива да се подценява и фактът, че като друг резултат приходите в бюджета ще намалеят, което при продължаващото орязване на субсидиите за социалните и комуналните услуги, със сигурност ще се отрази сериозно на джоба на слабите данъкоплатци.

Въпросът не е дали някой миньор ще спести 20 лева данъци, които изобщо няма да му покрият по-високите сметки и лихви. Тук става въпрос за пестене на десетки и повече хиляди данък месечно. Въпросът е най-грозните мутри все по-малко да се страхуват, че някой ще пита откъде имат толкоз много и толкоз големи къщи и коли. „Излизането на светло" е чисто и просто оправдаване на престъпление, извършено по времето, когато е било престъпление и това анулира с един замах цялата обосновка на правовата държава: щом законовата рамка се влияе от конюнктурните икономически интереси на едно абсолютно минимално овластено малцинство, това не е правова държава, а нещо 2-3 хиляди лазарника по-дърто. Зората на мъртвите – труповете на политическата мисъл за съжаление намериха да възкръснат в прекрасната ни земя и напират да ръфат жива плът.

Но стига некрология, да помечтаем за бленуваните „инвестиции" – да видим откъде ще дойдат. Една част ще дойдат от тези, които крият данъци. Пита се те ще плащат ли повече данъци, след като се „разкрият"? Ако да, защо им е изобщо да го правят? Ако не, какво се променя избощо с плоския данък освен узаконяването на една печалба, която държавата не може и със силата на закона да си събере? Друга част се очаква от хората „с пари", у които ще останат повече пари „за инвестиране". Трета част щели да снесат хората с много пари отвън, които се плашели от високите данъци у нас. Хората с „инвестиции" обаче спокойно могат да си прибират „инвестициите" в буркани и да си ги сложат под леглото – при големите финансови сътресения като това през последния месец точно така и става. Никой не рискува най-добрите си играчи в мач без значение срещу отбор от катили, какъвто е мутренско-болшевишката българска „икономика". Дори да е така, да твърдим, че инвестициите в голф игрища и фабрики с условия от началото на миналия век са полезни за икономиката е цинично. Инвеститорите не са дарители и за тях най-важно е да си върнат инвестициите поне удвоени до десетата година. Печалбата може да дойде само по два начина – или от намаляване на заплатите на работниците, или от автоматизация, тоест намаляване на броя на работниците. Пита се тогава какъв е шансът да спечелим ние?! При положение, че вече сме обявени за аутсайдери, за лоши играчи, защото досега не сме спечелили пари. И след като няма почти шанс да спечелим, защо трябва хората, които уж избираме, да правят нещо, от което ние нямаме никаква полза?!

Свободата и плоският данък

Коронният въпрос, който ни е втръснал вече, е какво се занимаваме, ние, анархистите с държавата, след като сме по принцип против нея? Ноам Чомски отговаря доста добре на този въпрос на стр. 12, но не пречи да повторим и тук, защото явно ще се връщаме на моя материал. **Ние сме длъжни във всеки един момент да оспорваме смисъла на съществуването на държавата и да я караме да го доказва ежедневно, защото държавата ни струва десетки милиарди левове всяка година като начало.** И в такива простотии като данъчните реформи държавата блестящо доказва своето безсмислие. Разбира се, ние сме далеч от мисълта, че събирането на повече данъци би решило проблемите, от които страдат хората у нас. Напротив, повече ресурси в ръцете на населението биха му гарантирали относително по-голяма икономическа свобода. Въпросът е обаче в коя и колко голяма част от населението отиват ресурсите, от които държавата на практика се отказва и с какво тази част досега е доказала, че ги администрира разумно и в интерес на онези, чиито ръце и ум реално са създали тези ресурси?

Благата се създават с участието на много хора. Те определят как да се преразпределят излишъците. Държавата твърди, че се грижи това да става точно така. Голяма част от произведените блага се изразходват за текущи разходи, останалите са инвестиции, които трябва да се вложат в бъдещето. От решението как точно да се употребят те, държавата като представител на мнозинството абдикира и ги предоставя в ръцете на „кадърните и работните". Понеже анархизмът не признава правото на някой неупълномощен изрично да взема решения от името на останалите, ние няма как да бъдем съгласни „инвестициите" да остават в ръцете на абсолютно непознати никому (и стремящи се да останат такива) хора. **За хиляден път повтаряме, че ако превземеш със сила една болница или училище и накараш пациентите и учениците да ти плащат, това не те прави нито лекар, нито учител, а прост бандит.**

Необлагаемият минимум

Съзнателно пропуснахме един важен момент от готвените реформи – премахването на необлагаемия минимум. Плоският данък представлява просто реверанс на управляващите към хората с много пари. Всъщност нашите управляващи не правят реверанси, това е твърде изтънчено за тях, обикновено те се надупват и след това си прибират заработеното. Ето как го правят в случая:

Имаше нещо, наречено необлагаем минимум, под чиято стойност доходите не се облагаха с данък. Към момента на обявяването на реформата той беше 290 лева. Това значи, че хората с доход под 290 лева на месец не плащат данъци. Вече ще плащат. По този начин управляващите се надявали да компенсират отчасти преките дупки в бюджета, отваряни от въвеждането на плоския данък. Само че, както видяхме по-горе, дупките се отварят в полза на хората с високи доходи, а се затварят в ущърб на тези с ниски доходи. Това е толкова гнусно, че дори младият апостол на неолиберализма Георги Ангелов не премълча, че „тези хора ще бъдат ощетени от данъчната реформа". Освен че се навеждат за по-удобно на богатите, нашите „социалисти" бият окончателно шута на бедните. Това е основен предизборен ход, с който се надяват да повишат шансовете си за успех на местно ниво и най-вероятно ще го постигнат, защото това, дето остана откъмто избирател, се купува и баламосва, а не се убеждава. Убедените и небаламите отдавна не гласуват, а за купуването и дунанмата трябват кинти. За да ти дадат кинти обаче, трябва да облекчиш (данъчно) партийния спонсор. •

Златко и Сашо

НОВИНИ

били направо на европейско ниво.

В доклада обаче не се споменава за случаите, в които за умиращ в планината човек с часове не се намират отговорни институции, нито за месеците чакане за получаване на обезщетения за наводненията и пожарите, нито за корупцията и измамите около обезщетенията. За сравнение обезщетенията в Гърция се получават буквално за дни и дори за часове. Остава само премиерът без нито един ден трудов стаж да посочи въпросното министерство като пример за изпълнени задължения към населението на страната. •

Взаимно уважение

Мутрите обичат да се уважават взаимно. Президентът на Ротари Интернешънъл Уилфрид Уилкинсън награди кмета на София Бойко Борисов с почетния знак на клуба. Това стана на среща между двамата в Столична община. Наградата е връчена на Борисов за неговите „отдаденост, лидерство и непрекъсната подкрепа на усилията за мир на Балканите", съобщават от пресцентъра на общината. За отдадеността сме съгласни – отдаден е на себе си. За лидерството също, докато у нас има хора, които искат някой да ги води за носа. Но ако г-н Уилсън успее да ни обясни как ББ непресъхващо подкрепя усилията за мир на Балканите, ще го наградим със снимка пред знамето на ФАБ и книга с фокуси. •

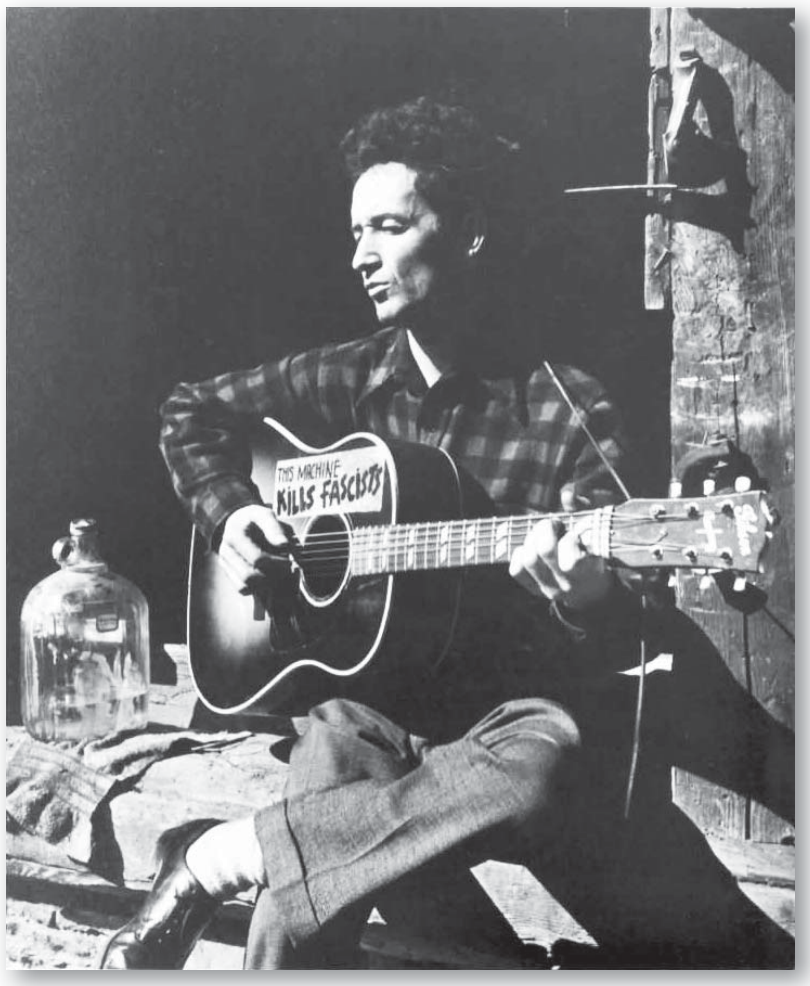
Вальо Топлото остава свободен и невинен

Топлото остана невинен до доказване на противното, след като суперелитният прокурорски екип не се препъна, а направо се плъосна по нос на първия ден от великото дело. На обвинителите на Джамбазов не стигнаха 13 месеца и полициите на две държави, за да успеят дори да кажат какво искат да докажат. Съдът върна обвинителния акт, като определи прокурорското писание като „общо, неясно и некореспондиращо с нормите на закона". Според очевидци Вальо напуснал залата силно загрижен... къде да кара ски тая зима. •

100 ГОДИНИ ОТ УБИЙСТВОТО НА САКО И ВАНЦЕТИ

Няма музика за душата на Тейър

Музиката на Уди Гътри не е музика за душата на съдията убиец и неговите днешни и утрешни наследници

Уди Гътри *с неизменния надпис на китарата „THIS MACHINE KILLS FASCISTS" (Тази машина убива фашисти).*

Американската държава не присъжда все още звание „народен певец", но американският народ отдавна го е присъдил на **Уди Гътри** (1912-1947). Роден в Оклахома и кръстен на президента Удроу Уилсън, Гътри обикаля страната сред скитници и безработни в годините на голямата депресия и излива мъката на обеднелия и отчаян арод в десетки песни, превърнали се по-късно в здрава основа на американския „фолк" и политически ангажираната музика по целия свят.

Революционер по дух, Гътри се обявява за комунист, но съвсем логично не е приет за член на комунистическата партия, защото отказва да се отрече от религията, която за него е далеч от църковните догми и много близка като духовно усещане до ботевата „молитва".

Убийството на двамата италиански анархисти разтърсва младия бард и през целия си живот той пише над дузина прекрасни балади за тях, някои от които са издадени в отделен албум, цитиран в статията (снимката по-долу).

През 2006 режисьорът Питър Милър, който през 2000 година дебютира с 30-минутния документален филм „Интернационалът" за прочутата песен, създаде пълнометражен документален филм „Сако и Ванцети", в който могат да се чуят най-известните балади на Гътри, и в който участва и синът му Арло, също певец. Гласовете на Сако и Ванцети в този филм са поверени на известните артисти Тони Шалуб („Монк") и Джон Туртуро („Бартън Финк", „Братко, къде си?", „Телевизионно състезание").

Читателите на ZNet знаят как работи „системата", но кой от нас не е искал да хване определени хора за врата и да ги накара да понесат последствията от своите действия? Когато бях малка, имахме куче, което от време на време се облекчаваше точно пред телевизора. За да го накаже, майка ми му навираше носа на милиметър от димящата купчина. „Виж какво направи," казваше тя. Повод за радост нямаше – беше направило една огромна купчина лайна.

Преди 80 години, на 23 август 1927, Никола Сако и Бартоломео Ванцети са убити от една покварена съдебна система и една расистка и ксенофобска политическа култура. Тези двама работници – италиански имигранти, отказали да се бият в Първата световна война, анархисти – са обвинени във въоръжен грабеж и убийство и са осъдени на смърт от един съд, който търси изкупителна жертва, а не справедливост. Въпреки това, не само безликата и безименна „система" е отговорна за отхвърлените обжалвания, за пропуснатите нарочно показания и факти, за подписването на техните екзекуции. Винаги има човек, който държи писалката, и в случая със Сако и Ванцети, това е съдията Уебстър Тейър.

За да почета паметта на Сако и Ванцети на настоящата осемдесетгодишнина от тяхната смърт, препечатвам писмо, което намерих в бележките към албума „Баладите за Сако и Ванцети" на Смитсониън Фолкуейс. Писмото е от Уди Гътри, адресирано е пряко до съдията Тейър и представлява най-блестящият, поетичен, яростен вик „Виж какво направи".

Според бележките писмото най-вероятно е написано през 1947, 14 години след смъртта на съдията Тейър. То е свидетелство не само за това доколко е потресен Гътри от трагичната смърт на Сако и Ванцети, но и за това как разбира начина, по който властта унищожава човещината и у самия властник. Това е суров, нешлифован монолог срещу онези, които са избрали „да ходят на пръсти в живота по меки килими" и които живеят в такъв страх и умствено изключване, че всъщност „не живеят изобщо".

Буш и Чейни, началници и наемници на корпорациите, както и всички бюрократи и прочее чиновническа паплач, обитаваща зали и кабинети, чиито писалки грабят и убиват не по-малко от всяко оръжие и всеки електрически стол, заврете си носа в това:

„До съдията Тейър" от Уди Гътри:

„Бих искал да мога да нарисувам една картина с електрическа четка, за да видите, съдия Тейър, злината, която сте сторили. Ще трябва нещо по-бързо от огнена искра да се изпрати тази картина по целия свят, но кръвта на Сако и Ванцети наистина заля целия свят и картината остана в душите на хората, преди оня, дето ви натиска копчето, да може да натисне електрическото копче и да си дръпне пръста.

Казвам „кръвта обля", но не беше кръв, защото вие не ги обесихте, не ги разстреляхте, а ги измъчвахте, клеветяхте и обиждахте, направихте ги за посмешище – чучела, които да танцуват пред жалните ви очи. Накарахте ги да предадат богу дух с искра масачузетско електричество, защото толкоз ви стигаше умът, че да мислите, че това ще заглуши гласовете им.

Вие убихте Бартоломео Ванцети, поет и боец, и Никола Сако, защото те учеха работниците как да се събират и да говорят за своята работа. Убихте тези двама души, защото сте изгубили духовната си връзка с всички хора, а и не сте вярвали, че има изобщо духовна връзка между хората. Не сте вярвали в умствените способности на обикновения работник и работничка да се борят заедно, да се събират и да обсъждат проблемите си заедно в една свободна земя.

Съдията Тейър: *„Видяхте ли какво направих с тия мръсни анархисти?"*

Говоря ви грубо, защото сте свикнали на по-учтиви и вежливи думи – думи, заучени от книжките, научени зад стените на колежите и училищата. Вие сте се покривали зад тези стени на знанието дълго време, но за мен не сте човек, който е научил нещо. Вършили сте едно и също нещо по един и същи начин ден след ден – това е изтъркало ума ви и тогава сте решили, че същата беда е сполетяла и всички останали. Живели сте кротко, ходили сте на пръсти в живота по меки килими. Открили сте някакъв мрачен свят там във вашите пещери с вашите сталагмити и сте се вкопчили с нокти и зъби в истеричното си кошмарче. Не сте искали да ви изритат, нито пък да ви освободят, нито пък някой друг да седне на вашата съдийска скамейка и да съди хората от нея. Искали сте да продължавате да слизате отзад по стълбите и да се скривате зад лакираните врати. Твърдо не сте искали някаква необуздана шайка неграмотни работници да нахлуе в съдебната ви зала или у вас и да ви каже, че сте останали без работа. Нещо ви е уплашило и за да се престорите, че не ви е страх, сте обикаляли наляво-надясно, викайки, че не ви е страх. (А на хората им е било ясно, че ви е страх, щом викате, че не ви е страх.)

Страхували сте се от хората около себе си. Изпитвали сте истински страх от всеки приближил се до вас човек. Не винаги сте го признавали, но сте знаели много добре, че така сте се чувствали всеки час, всеки ден. И сте го усещали още по-силно след мръкване. Не сте казвали даже на жена си или най-близките си приятели колко ви е било страх. Страх ви е било не само от хората, но от вълните, ветровете и годишните времена. Вашите годишни времена са станали неща с ключалки и ключове, а сънят ви е бил див и нескончаем кошмар, но сте се научили да носите на лицето си маската на човек, който не се страхува от другите. Страхували сте се от работниците. Страхували сте се от предприемачите. Страхували сте се от безделните класи и от рекетьорите. Светът е бил кална и торна локва и цялата вяра на планетата не е стигала да промени човешката лакомия.

Не знам сега, като ви пиша, дали сте жив, или мъртъв. Много време изтече, откакто натиснахте електрическия спусък срещу Сако и Ванцети, но душата ви може и още да обитава същото тяло. Аз лично предпочитам да бъда мъртъв, отколкото да бъда човек от

100 ГОДИНИ ОТ УБИЙСТВОТО НА САКО И ВАНЦЕТИ

Няма музика за душата на Тейър

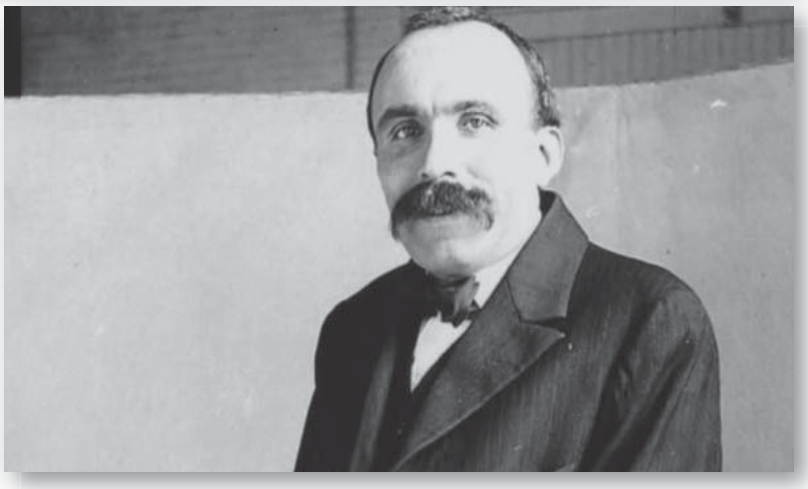
Музиката на Уди Гътри не е музика за душата на съдията убиец и неговите днешни и утрешни наследници

> Това ни прищпори да се вдигнем и да разбием на пух и прах вашия свят по-бързо от десет гранати

Никола Сако: ***„Аз видях хората, които живеят не в Америка, а под Америка... Общество, което допуска такава експлоатация и бедност, не бива да съществува."***

Бартоломео Ванцети: ***„Ако не беше това, щях цял живот да агитирам недоверчиви хора по кьошетата и да умра незабелязан, с провален живот. Сега животът ми не е провален... Това страдание е нашето тържество."***

вашия калибър. Напразно се чудя дали сте жив, или мъртъв, защото по-вярно е да се каже, че вие изобщо не сте живели. Имам предвид живия живот на шумните ми съседи тук на Кони Айлънд.

Ако пък духът ви е напуснал трупа, определено не го виня, защото ако бях дух, не бих обитавал дълго тяло като вашето. Ако бях ум, не бих галил със своята музика вашия мозък, а ако бях душа, не бих изпълвал сърцето ви с ярки видения. Ако бях Твореца, щях да ви разваля, а ако бях Създателя, щях да ви смачкам и да опитам да направя нещо ново от глината. Не мога да проклинам душата ви, защото може днес да сте претворен в работнически организатор. Не мога да проклинам глината, от която сте направен, защото тя ще подхрани добре царевицата и житото и ще се разстели по тучни пасища, където тихо цвилят кончета и пасе добитък.

Вие не искахте нито Сако, нито Ванцети да живеят на нашата планета и затова умувахте и измислихте как да ги погубите. Ако бяхте човек, мъдър или не, никога нямаше да позволите на най-пиянския си и най-страхлив кошмар да ви накарат да сторите такова дело. Щяхте да разберете, че ще пробудите десет милиона души по целия свят да се съюзят за борба. Щяхте да знаете, че не изритвате само своя задник от съдийската скамейка, но и още няколкостотин хиляди вам подобни съдии и прочее властимаща сган. Щяхте да го проумеете, ако умът ви не беше дотам ослепял. Не искам да ви проклинам много, защото не съм и много по клетвите, а и знам, че по своему вие пробудихте работниците по целия свят, но го направихте по възможно най-безумния, свински и гнусен начин. Вие насочихте нашето внимание към факта, че светила като вас са стопаните и господарите на нашия свят, които коват законите, отсъждат дали сме добри, или лоши, дали да живеем, или да мрем – и това ни прищпори да се вдигнем и да разбием на пух и прах вашия свят по-бързо от десет гранати.

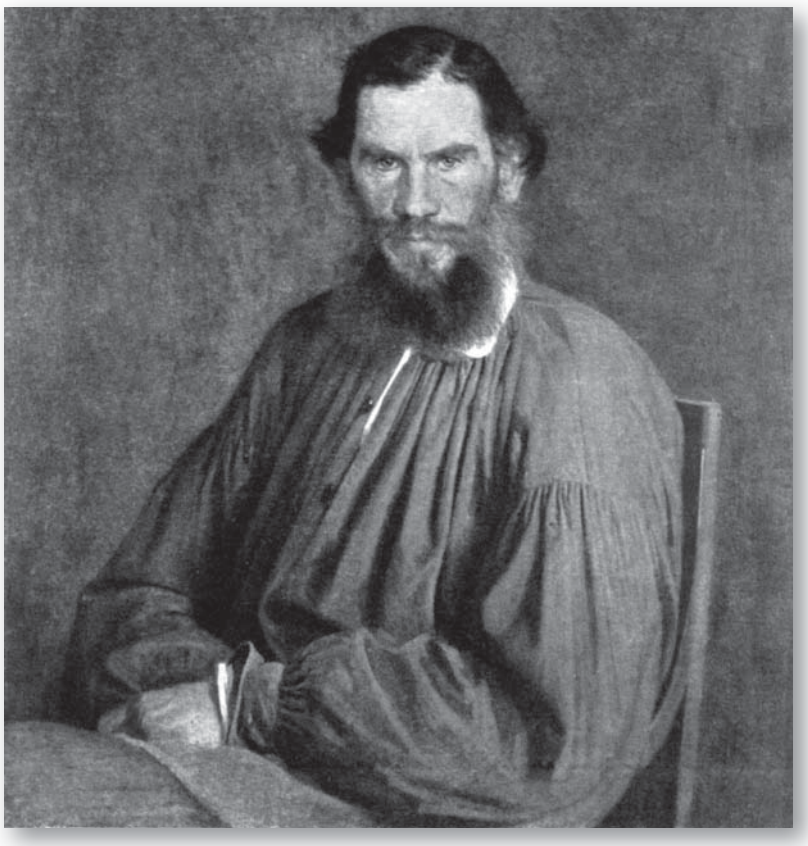
Вие сте голям съдия. Може би живеете, може би умирате. Може и да сте умрели вече. В каквото и състояние да сте, съзнавам, че трябва да ви говоря вежливо и учтиво, даже да ви мразя в червата. Затова сега ще се ограничa само до едничката планета Земя. Ако пусна думите ми да летят към вас, както наистина ми се иска, ще ви гоня през едната вселена в другата, от едната ледникова епоха в другата, от един учебник по история в друг, през айсберги и джунгли. По хълмища и стълбища, с талиги и с вериги, ще ви гоня и дърмоня, ще ви хващам, ще ви пращам, ще ви бухам, ще ви грухам, без да ме е грижа дали сте дрипав, патрав, кьорав или кривоглед. Няма да оставя на мира нито капка от вашата кръв, няма да пропусна нито клетка от вашия мозък. За мен вашата преклонна възраст и физическо състояние са просто буца сол и няма да си правя труда да изтръгвам змийското ви сърце, защото с цялата си гадост и целия си ужас, вие неволно погубихте и себе си, и своята класа. Вие сторихте единственото нещо на земята, което може да премахне цялата ви класа, и сигурно ви е било писано именно да сторите това и нищо повече. О, знам, че сте вършили и други по-дребни злини, но те само са прокарали пътеката към онова, което сторихте със Сако и Ванцети." •

Синтия Питърс, ZNet

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ФИЛОСОФИЯТА НА АНАРХИЗМА

Философията на Толстой

Толстой - мъдрецът

Напълно е справедлива широко разпространената оценка, че Толстой е един от най-великите писатели на човечеството и затова често пъти на него се гледа преди всичко като на писател, като на автор на романи, повести, разкази и пиеси, а останалото, което той е писал и правил, се смята за нещо второстепенно, едва ли не изразяващо някакви странности в поведението на гения. *Толстой е преди всичко мъдрец, един от най-великите мислители на човечеството. Толстой е съвестта на модерната епоха!* Неговото художествено творчество е голяма литература именно защото авторът е голям мъдрец. Неговата мъдрост се проявява както в съчиненията, така и в обществената му дейност – когато организира събирането на помощи за гладуващите; когато той – графът, – заедно с мужиците от Ясна поляна коси трева или реже дърва; когато се качва на покрива на къщата на бедна селска вдовица, за да го поправи.

Мъдростта не е чувал с умни изречения; тя е творчество, движение, при което се осъществява осмисляне на жизнен опит.

Формирането на философията на Толстой

Лев Николаевич Толстой е роден на 28 август 1828 г. в родовото имение на графската фамилия в Ясна поляна, Тулска губерния. Майка му умира, когато е едва на две години и той изобщо няма спомен за нея, а на деветгодишна възраст загубва и баща си. Опекунството над него, трите му братя и сестра му поема леля му, графиня Остен-Сакен, която обаче умира през 1840 година и то преминава в ръцете на друга тяхна леля – П. И. Юшкова – богата, видна дама в Казан. Животът в дома на Юшкови, където се е събирал каймакът на казанското общество, е бил твърде различен от живота в Москва и в пълен контраст със селската идилия в яснополянския дом.

Тези житейски обстоятелства, чувствителната и страстна натура, както и силното усещане за лъжа и фалш, карат още съвсем младия Лев да се раздира от противоречия, настойчиво да си поставя въпроса *„Как трябва да живея?“*, да се стреми чрез собствения си разум да формира своя ценностна система, от позициите на която да упражнява самоконтрол върху поведението си. Тази психическа нагласа постоянно го подтиква към самонаблюдение и неизбежно го тласка към индивидуализъм, космополитизъм, анархизъм!

Като студент в Казанския университет, под влияние на атмосферата в дома на Юшкова и на насажданото от нея възпитание, Толстой се стреми да формира маниери на светски човек, стремглаво се впуща в обичайните за младежа-аристократ развлечения – гуляй, балове, карти, проявява аристократично самочувствие и презрение към състудентите си разночинци (т. е. от недворянски произход), но от друга страна, явно под влияние на закваската от яснополянския дом, на него така му допадат идеите на Русо, че на 15-годишна възраст на шията си носи вместо кръстче, медальон с неговия портрет. Усилените размишления по обществени проблеми, мъчителните самоанализи и опити за формулиране на правила за поведение го подтикват да си води дневник, в който те да получават своето отражение. В дневника му за 1847 г. четем: „17 март. Безпорядъчният живот, който голяма част от светското общество приема като следствие на младостта, не е нищо друго освен следствие на ранната поквара на душата.“[1]; „24 март. Аз много се променях; но все още не съм достигнал тази степен на съвършенство, която би ми се искало да достигна. Не изпълнявам това, което си предписвам, а което изпълнявам, не го правя добре.“[2]; за императрица Екатерина: „26 март. Републиканските идеи, в значителна част заимствувани от Montesquieu, тя е използвала като средство за оправдаване на деспотизма“[3].

Следването в университета изобщо не му върви, често получава ниски оценки. Лев Николаевич не последва математическите наклонности на по-големите си братя Сергей и Дмитрий, а постъпва във факултета за източни езици, но след като не успява да премине във втори курс, се прехвърля в Юридическия факултет, който също не завършва.[4] За следването на тримата братя казвали: „Сергей иска и може; Дмитрий иска и не може; Лев не иска и не може“[5]. Но през това време Лев Николаевич самостоятелно изучава различни философски системи и се стреми да ги прилага в живота си. Явно, до голяма степен вследствие на тези му именно интелектуални нагласи и напълно в духа на учението на Русо, на 19-годишна възраст Толстой обръща гръб на Университета, изоставя разгулния студентски живот и отива в имението си в Ясна поляна, за да се посвети на подобряване на живота на селяните и в тихата селска обстановка да продължи да работи върху себе си. След няколкогодишно пребиваване там той заминава за Кавказ, където става офицер и участвува в походи срещу чеченците, а впоследствие и в Кримската война. През целия този период, а и до края на живота му, мъчителните самоанализи от нравствен характер продължават, но в тази по-зряла младежка възраст, около двадесетте, те стават по-задълбочени и с по-обща значимост. Той анализира цялостния си изминал период на духовно развитие и така вниманието му се насочва към стадиите в процеса на формиране на личността. Склонността му към образно-интуитивно, идейно и емоционално наситено мислене, която е един от факторите да напусне университета, сега го подтиква да хване перото и да разгърне самоанализите си в психологически роман в четири части “Четири епохи на развитието“ – детство, отрочество, юношество, младост. Публикуваните първи три части съответно през 1852, 1854 и 1857 г. се ползват с голям успех в Русия, а впоследствие и в цяла Европа[6]. През този период, а и през следващите няколко години, Толстой изследва в художествена форма, във вид на разкази и повести, редица други психологически, философски, нравствени и социални проблеми, от позициите на християнската религия, изтълкувана общо взето в социалистически дух.

Героят от Севастопол и авторът на севастополските разкази, развълнували руското общество, се появява в средите на руските писатели в Петербург, които го приемат много радушно. Но постепенно между него и литературните му събратя възникват конфликтни отношения, отчасти подхранени от отвращението, което авторът на „Казаци“ изпитва към ширещата се сред тях идеология на буржоазния либерализъм и той заминава отново за Ясна поляна, където трайно се установява. Там създава училище за селските деца, дейността на което организира върху принципите за свободното образование. През 1857 и 1860-1861 г. предприема продължителни пътувания из Западна Европа; второто от тях е специално за запознаване на място със западноевропейските концепции за образованието и възпитанието (в Брюксел се среща и беседва с Прудон). През следващата година отива да се лекува на изток, в степта при башкирите, от които също се учи на мъдрост.

По време на второто му пътуване съдбата отново трагично почуква на вратата на неговия живот – на 20 септември 1860 г. в ръцете му издъхва най-близкият му брат Николай, което дълбоко го разтърсва и придава особена острота на отдавна вълнуващия го въпрос за смисъла, целта и ценността на човешкия живот. Но наред с нравствените терзания, след завръщането си в Русия Толстой разгръща активна обществена дейност. Продължава работата му в селското училище – във връзка с нея започва да издава списание „Ясна поляна“. В поредица от статии разработва теорията си за свободното образование, която влиза в арсенала на *педагогическия анархизъм*. След манифеста на Александър II от 19 февруари 1861 г. Толстой е избран за мирови посредник между помещиците и освободените селяни, което си положение използва, за да защитава хората на земеделския труд от произвола на помещиците и правителството. Публикациите, съдържащи педагогическите му идеи и тяхното приложение в основаното от него училище, предизвикват възраженията на казионните педагози. Правителството подозира, че в училището се развива подривна дейност и полицията разбива яснополянското имение на Толстой в негово отсъствие и прави брутален обиск. „Разровили всичко... в конюшната повдигнали с лост пода, в езерото в парка хвърлили мрежа – дали няма да намерят печатарска машина (подозирали, че в Ясна поляна се печатат прокламациите, които по това време се разпространявали в Петербург). Жандармите чели на глас всичките му писма и тайния му дневник“[7].

Казват, че по този повод Толстой заявил: „Често си казвам: какво голямо щастие, че не съм бил вкъщи! Ако бях там, сега навярно щяха да ме съдят за убийство“[8]. А във връзка със заплахата от жандармерийския полковник за нов обиск той пише в писмо: „В стаята пистолетите ми са заредени и аз чакам да видя как ще свърши всичко това.“[9]

Обществената дейност на Толстой за благото на хората на труда го изправя в открит конфликт с държавната власт и поражда у автора на прекрасните литературни произведения, проникнати от духа на християнска любов, бунтарски настроения. •

(следва)

Ст. н. с. I ст.
д. ф. н. Борис Чендов

БЕЛЕЖКИ

[1] Толстой Л. Н., Дневники (1847-1894) - *Собрание сочинений в двадцати двух томах*, т. XXI, Изд. „Художественная литература“, Москва, 1985 г., с. 7.

[2] Пак там, с. 9.

[3] Пак там, с. 11-12.

[4] Ср. Соловьев Е., Л. Н. Толстой – его жизнь и литературная деятельность, 1894 г. – в: „Державин, Жуковский, Лермонтов, Тургенев, Лев Толстой – Биографические повествования“, 2-е издание, „Урал LTD, Челябинск, 1998, с. 399-406.

[5] Роллан Р, Жизнь Толстого – в: „Жизни великих людей“, Изд. „Вышэйшая школа“, Минск, 1985, с. 205.

[6] Ср. пак там, с. 212.

[7] Айхенвалд Ю. И., Лев Толстой; в сб.: Ю.И. Айхенвалд, В. Вересаев, В. Булгаков, В. Г. Чертков, *Лев Н. Толстой*, Изд. „ИВ. Г. Игнатов & синове“, София, с. 35.

[8] Пак там, с. 35.

[9] Пак там, с. 36.

АНАРХИСТКИТЕ ДВИЖЕНИЯ ПО СВЕТА

„Декроасанс“ и анархистите във Франция

Класовата борба не бива да бъде измествана от никакви екологични полемики

» » » продължава от миналия брой

Те се шегуват, че от едно монашеско расо могат да се ушият много „прашки“! Също така твърдят, че макар инициативите на хората да живеят по-екологично, например да купуват стоки, които не пътуват толкова дълго (френското вино веднага идва на ум!), да са похвални, това не е решение за свръхпотреблението и прахосването на енергия, защото огромна част от тях е пряк резултат от държавната политика: военни разходи, транспорт и селско стопанство, които са голям потребител на суровини и енергия. Държавите, които правят публични кампании, за да ни накарат да пестим електричество и вода, са пълни лицемери, а желанията на средната класа за по-екологична и етична, но все пак основана на пазара стопанска система водят до заснета улица.

Френските анархисти са също така яростни противници на труда в сегашния му вид – трудът като двигател не само на голяма част от неоправданото потребление в нашето общество, но и като неотменна част от класовото разделение. Анархокомунистите, макар да не сме против технологиите, сме за създаване на по-прости устройства и инструменти, които да не оставят властта в ръцете на шепа експерти. Също така искаме да покажем как градовете и транспортът са изградени, за да поддържат капиталистическите икономики, основани на промишлеността и търговията, и как едно бъдещо анархистко общество може да бъде много по-добро. Всичко това са добри основания човек да бъде против сложните технологични така наречени „решения“ на глобалното затопляне. Също така е ясно, че отглеждането на човечеството от интензивното животновъдство е единственият начин за устойчиво производство на храна, тъй като яденето на месо изисква огромни земни площи плюс храна и вода за животните. Ние нямаме и желание работниците сами да управляват заводите за мобилни телефони, ако нямаме нужда от мобилни телефони. Всички тези идеи взети заедно представляват логиката на революционния „декроасанс“, ако такава има, и тя не е бавно отстъпление, а разрушаване на труда и икономиките в сегашния им вид, включително промишлените фабрики и аграрния бизнес. В този смисъл наистина не може да се говори за „добър“ растеж. Класовата борба трябва да стои в центъра на революционния „декроасанс“, защото без нея може да забравим, че имаме общи интереси с работниците и селяните в развиващите се страни като Индия и Китай, а вместо това да потънем в измислени спорове за пренаселването или да се чувстваме застрашени и даже морално засегнати от последствията на тяхната бърза индустриализация. Вместо това трябва да се насочим към форсирано спиране на растежа у дома, към отказ от работа и атакуване на основата на капиталистическата собственост на земята и природните богатства и властта, която тя създава, като изграждаме солидарността с работниците, борещи се за по-добър живот в чужбина. •

По материали от Английската анархистка федерация

ДЪРЖАВИ, ОГЛАВЕНИ ОТ ЧЕНГЕТА

Руски анархисти, обвинени в тероризъм

Путинската полицейщина трупа предизборен актив като през 1999 година и... 19 век

ски влак №166 „Невски експрес“ на 13 август 2007 г. в участъка Окуловка – Малая Вишера, квалифицирани по чл. 205 от Наказателния кодекс като „Тероризъм“. На 18 август 2007 г. съдът на Маловишерски район на Новгородската област по искане на Главна прокуратура издава заповед за техния арест в срок от 30 денонощия (според други данни – 10 денонощия) до предявяване на обвиненията.

Ние, участниците в Анархистичната инициатива на Петербург, категорично отричаме обвиненията по адрес на нашите другари – Андрей Кальонов и Денис Зеленюк – и заявяваме, че те нямат никакво участие в терористичния акт, извършен върху „Невски експрес“. Анархистките убеждения отхвърлят всяка проява на насилие срещу невинни хора. Нещо повече, на 13 август А. Кальонов и Д. Зеленюк се намират в Санкт Петербург и този факт може да бъде потвърден от свидетели. Нашите другари са в района на Малая Вишера, защото пътуват на конгрес на Асоциацията на движението на анархистите (АДА) в град Ярославл.

Считаме ареста на нашите другари за пореден акт на агресия от страна на нашия авторитарен държавен режим. В нарушение на собствените си (т. е. установените от самата държава) законови норми сътрудниците на милицията извършват обиск в дома на Андрей Кальонов в отсъствието на друго лице, а за целта вратата на дома му е разбита. В качеството на свидетели – поемни лица – влизат сътрудниците на близкото районно управление на милицията, въпреки че съседите на А. Кальонов изявяват желание да влязат в ролята на поемни лица. Постановлението за обиск не е връчено на майката на Андрей. Във връзка с тези посочени нарушения нито една от вещите, иззети при обиска, не може да се разглежда като законни „улики“, тъй като сътрудниците на милицията са действали безконтролно в обстановка на пълно самоуправство и безнаказаност и са могли да подхвърлят на мястото на обиска каквото си поискат.

Отговорността за провокацията срещу нашите другари изцяло трябва да се понесе от ФСБ и МВД РФ (Министерство на вътрешните работи). Взривът на влака половин година преди поредните парламентарни и президентски избори в Русия ни кара да си припомним инспирираните от ФСБ взривове на жилищни сгради в Москва и Волгодонск през септември 1999 г., които стават повод за началото на Втората чеченска война и идването на власт на престъпния режим на В. Путин. Сегашната изострена обстановка в страната отново е изгодна на онези, които искат на всяка цена да останат на власт в Русия. Тези хора няма да се спрат пред нищо, ще извършат всякакви престъпления, терористични актове и провокации.

Призоваваме към акции на солидарност с арестуваните анархисти, един от които – Андрей Кальонов – обяви гладна стачка.

Кальонов продължава да гладува и се опитват да го хранят насила. Той е от най-активните анархисти, много пъти се е бил с фашисти, нападащи антивоенните демонстрации.

Друг анархист търси политическо убежище в Украйна. Съдят човек за това, че със свой разказ дал сигнал за терористичния акт. Авторитаризмът укрепва. •

автор: Андрей

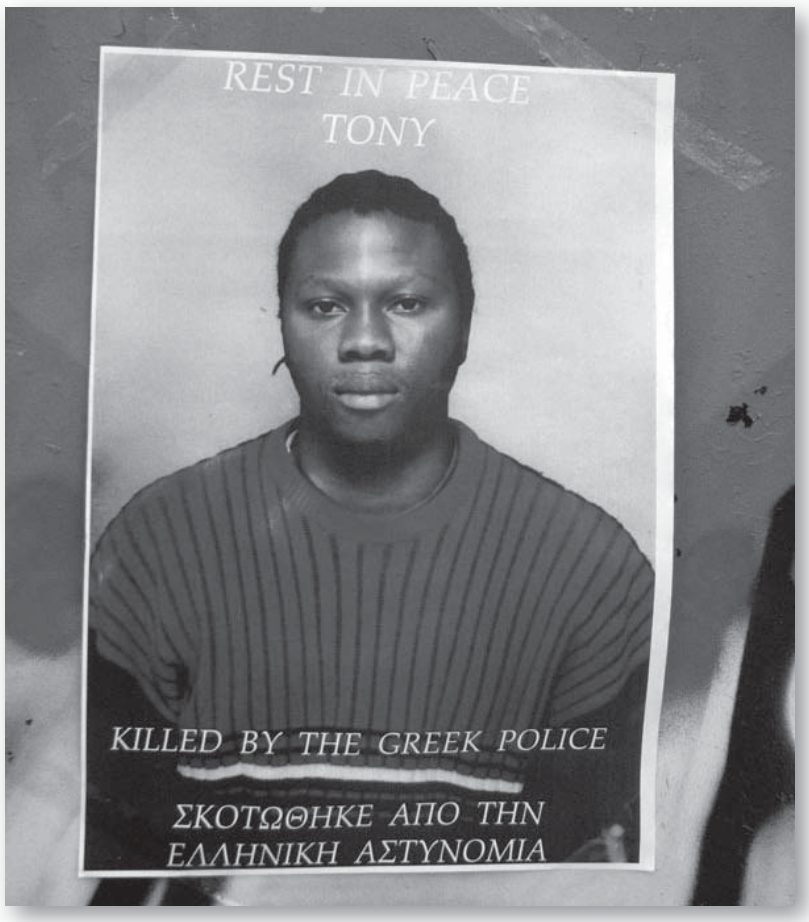
Антирасистки протести в Гърция

В навечерието на изборите за президент в Гърция държавните репресии се засилват

В съботната вечер на 18 август 2007 двама цивилни полицаи преследват 25-годишния Тони Оноуха, имигрант от Нигерия, който според тях продавал нелегални дискове в едно кафене в местния солунски квартал Каламариа. Приятел на Тони разпознава в цивилните полицаи двамата, които са му нанесли побой година преди това. Бягайки от тях, Тони пада от балкона на кафенето – на 5 метра височина – и умира на място. Малко след събитието очевидци разказват, че са видели полицаите да го бутат. Нескрит остава и фактът, че Тони е паднал с главата надолу, удряйки се в тротоара. Близките му не могат да повярват, че той би се хвърлил да скача с главата надолу. Бутнат или не, Тони е поредната жертва на държавния репресивен апарат, в случая гордо представен от градската полиция.

Местопрестъплението: *поредният „самоубитит" чернокож младеж – познато до болка*

На плаката: *ПОЧИВАЙ В МИР, ТОНИ. УБИТ ОТ ГРЪЦКАТА ПОЛИЦИЯ*

Часове след смъртта му, близки, роднини и познати на Тони от местната емигрантска общност се събират на мястото, където допреди минути е лежало изстиващото му тяло, за да протестират. Към тях се присъединяват в знак на солидарност и анархисти. Протестът прераства в конфликт с униформени и цивилни полицаи и бунтове по улиците на Солун, които не стихват цяла нощ. Полицията излива срещу протестиращите огромни количества газ, който според някои активисти дори бил с изтекъл срок, затова не го и пестели!

В понеделник местната африканска общност повежда нова демонстрация към полицейския участък, в който служат полицаите виновни за смъртта на Тони. Сред 500-те души, участвали в демонстрацията, има леви, антиавторитарни и анархистки групи, както и представители на солунската антирасистка инициатива, дошли да изразят своята солидарност. Напрежението расте и полицейският участък, заедно със строените пред него полицаи, са атакувани пред камерите на всички местни солунски телевизии, чакащи с нетърпение да отразят размириците от покрива на участъка. Хвърленият от полицията газ този път успява да разпръсне групите на две и протестът не продължава дълго. Вечерта телевизията показва видеоматериали от нападението, показващи само добре познатите маскирани лица, облечени в черно, а възмутени репортери обясняват как анархистите внезапно нахлули в демонстрацията на местните емигрантски групи, превръщайки мирния им протест в изблик на агресия. Нямаше нито един кадър с разплаканите, яростни лица на близките и приятелите на Тони, с тяхното желание за мъст, нито пък с исканията за справедливост и възмездие за убития им приятел.

Протестите не стихват

Местни анархисти и групи от емигрантската общност се събират отново, този път в центъра на Солун. Демонстрацията тръгва по централните търговски улици на града. Още в самото начало полицията се опитва да заобиколи и да обгради протеста. Все пак демонстрацията продължава без особени стълкновения със силите на реда. Атакувани са няколко камери, банки и витрини. Близо до университета протестиращите минават покрай сграда на държавното радио, охранявана от полицията. Няколко камъка политат към тях и специалните полицейски части използват това като повод да атакуват демонстрацията отзад. В мъглата от хвърлените газ много от активистите попадат в капан. По-голямата част от демонстриращите успяват да се укрият в университетската територия и оттам атакуват полицията с коктейли „Молотов". Други активисти се разпръскват и стигат до началния сборен пункт. Съдбата на други обаче е по-тежка. 21 души са арестувани и бити. 20 от тях остават под арест в централния полицейски участък, където очакват съдебен процес на следващия ден. Двама от арестуваните не са солунски граждани. Адвокатите съобщават, че обвиненията не са тежки и че няма да се стигне до депортиране на чуждестранните активисти. По последни сведения активистите не са били бити в ареста и са получили храна, което успокои приятелите и близките им, чакащи пред затвора.

Медиите отново проявиха журналистическите си способности, като показаха кадри от съботния ден, заклеймявайки събитията от вторник като провокация на местни анархисти. Те призоваха полицията да спре уличните боеве, като арестува още хора от черния блок, все едно тези 21 са им малко.

В същото време разследването на случая с Тони може да отнеме поне 3 години. Медии и политици молят общността за търпение и подчертават, че обвиненията срещу двамата цивилни полицаи са твърде прибързани и че справедливост ще има. Явно разчитат, че има още хора да вярват на предизборните приказки на медиите и политиците, когато Тони просто вече го няма. А той е само един от всички останали!

Солидарност! •

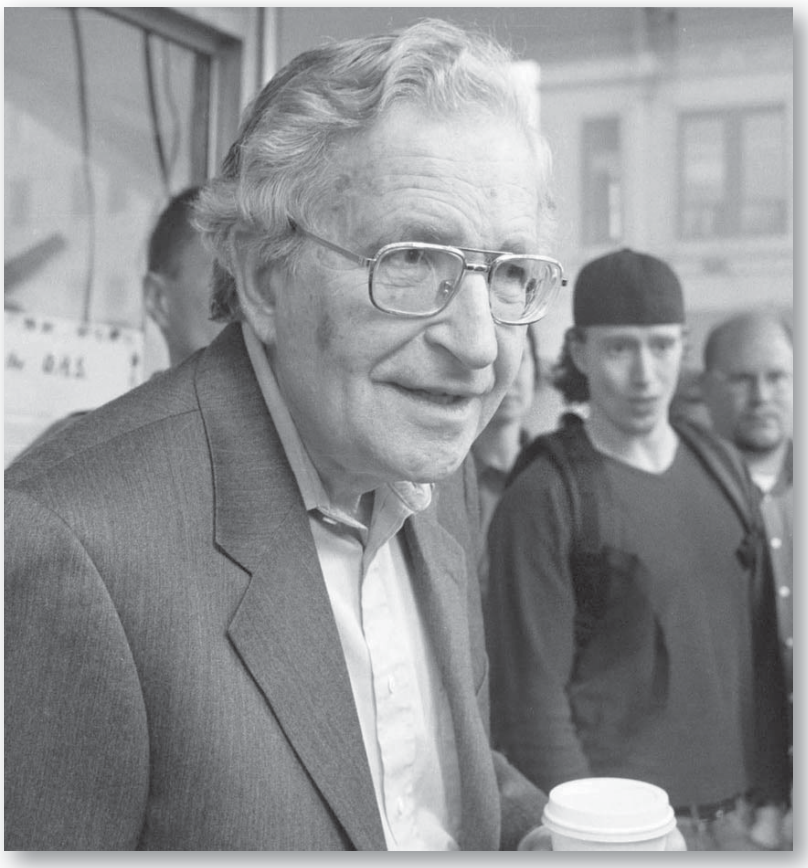
От гръцките другари

НОАМ ЧОМСКИ:

Свободното промиване на мозъци

„Анархизмът не е рухнал, а се развива много добре и стои в основата на много реални постижения“

Изкупуване на големите вестници от богати хора, свикнали да пречупват истината през призмата на своите интереси, канибалско поглъщане на информацията от спортните новини, прогнозата за времето и произшествията и всичко това, обсипано с изключително много реклами: „комуникацията“ е постоянен инструмент за управление на демократичните режими. За тях тя е това, което е пропагандата за диктатурите. Настоящото интервю е дадено пред журналиста Даниел Мерме от американския интелектуалец и анархист Ноам Чомски, който анализира механизмите за доминиране и ги поставя в историческия им контекст. Той припомня, че тоталитарните режими използваха механизмите за реклама, усъвършенствани от САЩ след края на Първата световна война. Той очертава също перспективите за социална промяна на днешния свят.

Да започнем с въпроса за медиите. През май 2005 г., когато във Франция бе проведен референдумът за договора за европейска конституция, по-голямата част от пресата подкрепяше неговото приемане и все пак 55% от французите го отхвърлиха. Манипулативната сила на медиите изглежда не е абсолютна. Прилича ли този вот на гражданите на вот, отхвърлящ и „медиите“?

– Работата върху медийната манипулация или фабрикуването на съгласие, извършена от Едуард Хърман и мен самия, не засяга въпроса за влиянието на медиите върху обществото.* Това е сложна тема, но няколко направени задълбочени проучвания по нея загатват, че в действителност влиянието на медиите е по-голямо върху най-образованата част от населението. По-голямата част от общественото мнение изглежда не се влияе толкова от казаното в медиите.

Да вземем например възможността за започване на война в Иран: 75% от американците смятат, че САЩ трябва да спрат да отправят военни заплахи и да се насочат към търсене на дипломатическо споразумение. Проучванията, направени от западни институти, подсказват, че общественото мнение в Иран и това в САЩ съвпадат и по отношение на някои аспекти на въпроса за ядрената енергия: огромната част от населението и на двете държави смята, че зоната между Израел и Иран трябва да се прочисти от ядрени оръжия, включително и от тези на американските войски в региона. Но трябва да търсите доста дълго в медиите, преди да откриете подобна информация.

Колкото до големите политически партии в двете страни, нито една от тях не защитава тази гледна точка. Ако Иран и САЩ бяха автентични демокрации, в които мнозинството реално определя държавните политики, сегашният спор за ядрените оръжия без съмнение щеше да бъде разрешен. А има и други подобни случаи.

Относно федералния бюджет на САЩ например мнозинството от американците смятат, че военните разходи трябва да намалеят и да се увеличат социалните разходи, кредитите, отпускани от Обединените нации, международната икономическа и хуманитарна помощ, както и да се анулира намаляването на данъците – решение на президента Джордж У. Буш, което облагодетелства най-големите данъкоплатци.

По всички тези въпроси политиката на Белия дом напълно се различава от исканията на общественото мнение. Но проучванията, които разкриват тази устойчива обществена опозиция, рядко се публикуват в медиите. Резултатът от това е, че гражданите не само не се допускат до центровете за взимане на политически решения, но и се държат в пълно неведение за реалното състояние на същото това обществено мнение.

Всеки път, когато известен журналист или говорител на гледана новинарска емисия бъде попитан дали му се оказва натиск, дали го цензурират, той отговаря, че е напълно свободен и че изразява собствените си убеждения. Как се осъществява контролът над мисълта в демократичното общество? Запознати сме с контрола при диктатурите.

– Когато възникват някакви съмнения за журналистите, те веднага отговарят: „Никой не ми оказва натиск, пиша каквото искам.“ Това е вярно. Само че ако те заемаха позиции в разрез с наложената норма, повече нямаше да пишат уводните си статии. Разбира се, правилото има и изключения; на мен самия ми се случва да публикуват мои статии в американската преса, пък и САЩ не са тоталитарна държава. Но този, който не отговаря на известни минимални изисквания, няма никакъв шанс да стане коментатор с влияние.

Това е и една от големите разлики между пропагандната система на тоталитарната държава и начина, по който се процедира в демократичните общества. С малко преувеличение може да се каже, че в тоталитарните страни държавата решава каква линия да се следва и всеки трябва да се придържа към нея. Демократичните общества действат по друг начин. „Линията“ никога не се разгласява като такава, тя се загатва. В известен смисъл се извършва „свободно промиване на мозъци“. Дори „разгорещените“ дебати в големите медии са в рамките на общоприети имплицитни параметри, които държат изкъсо повечето противоположни гледни точки.

Системата за контрол в демократичните общества е много ефикасна; тя неусетно превръща ръководната линия във въздуха, без който не можем. Не си даваме сметка за това и често си мислим, че ставаме свидетели на изключително разпален дебат. В действителност този механизъм е много по-ефективен в тоталитарните системи.

Да вземем например случая на Германия в началото на 30-те години на 20 век. Често го забравяме, но тогава тя е най-развитата европейска държава в много области – изкуство, наука, техника, литература, философия. И след това, за много кратко време, се извършва рязка промяна и Германия се превръща в най-кръвожадната и варварска държава в цялата човешка история.

Всичко това се случва, като се предизвиква страх: от болшевиките, евреите, американците, циганите, с две думи, от онези, които според нацистите са заплаха за сърцето на европейската цивилизация, т. е. за преките наследници на гръцката цивилизация. Във всички случаи това е, което пише през 1935 г. философът Мартин Хайдегер. По-голямата част от немските медии, които бомбардират населението с подобни послания, използват усъвършенстваните маркетингови стратегии на американските специалисти по реклама.

Да не забравяме начина, по който всяка идеология се налага. За да доминира, ѝ е нужна не само сила, но и особен вид обосновка. Така, когато един човек има власт над друг – независимо дали е диктатор, военен, бюрократ, съпруг или работодател – той има нужда от оправдателна идеология, която винаги е една и съща: това доминиране се налага за „доброто“ на доминираните. С други думи, властта винаги се представя като алтруистична, безкористна и благородна.

Във Франция, Великобритания и, ако не се лъжа, в останалата част на Европа, свободата на изразяване е определена по много рестриктивен начин. От моя гледна точка най-важният въпрос е: има ли право държавата да определя историческата истина и да наказва тези, които се отклоняват от нея? Да си мислим, че тя има такова право, означава да приемем една сталинска практика.

Френските интелектуалци много трудно признават, че клонят именно в тази посока. Все пак, има и такива, които се отказват от подобен подход. Държавата не трябва да разполага с методи, които да ѝ позволяват да наказва онези, които твърдят, че Слънцето се върти около Земята. Принципът на свободата на словото съдържа нещо много простичко: или го защитаваме за мненията, които мразим, или изобщо не го защитаваме. Дори Хитлер и Сталин са давали свобода на словото на хората, които споделяли тяхната гледна точка.

Ще добавя, че има нещо оскърбително и дори скандално в това да разискваме тези въпроси два века след Волтер, който, както знаем, заявява: „Ще защитавам мнението си до края на живота си, но съм готов да дам живота си, за да можете да защитавате вашето“. Прави се много лоша услуга на паметта на жертвите на Холокоста, като се приема една от фундаменталните доктрини на техните палачи.

В една от книгите си коментирате фразата на Милтън Фридман: „Същността на демокрацията е да се извличат печалби“.

– Всъщност това са две толкова противоположни неща, че не е възможен никакъв коментар. Основната цел на демокрацията е хората да могат да разполагат със собствения си живот и да участват във взимане на политически решения, които ги засягат. Трупането на блага е патология на обществата ни, поддържана от определени структури: в едно благопристойно и етично общество тази нужда да се печели остава на заден план.

Определят ви като анархист или анархо-социалист. Какво е мястото на държавата според вашето разбиране за демокрация?

– Живеем в този свят, а не в измислена вселена. В нашия свят съществуват и тиранични институции – големите предприятия. Те най-много се доближават до тоталитарните институции. Така да се каже, те изобщо не трябва да се отчитат пред гражданите, пред обществото; те са като хищниците, а плячката им са другите предприятия. За да се защити от тях, населението има само едно оръжие – държавата, но и тя не е много сигурен щит, защото като цяло е тясно свързана с хищниците. Съществува, обаче, една съществена разлика между тях: докато „Дженеръл електрик“ например не трябва да се отчита пред никого, държава-

» » » продължава на страница 12

НОАМ ЧОМСКИ:

Свободното промиване

» » » продължава от страница 11

та трябва понякога да обяснява действията си на населението.

Когато демокрацията се развие до такава степен, че гражданите да започнат да контролират производството и търговията, когато започнат да участват във функционирането и управлението на общата рамка, в която живеят, тогава държавата ще може постепенно да изчезне и бъде заменена от доброволни организации, разположени близо до хората – по работните им места и по домовете им.

Като Съветите ли?

– Съветите бяха нещо такова. Първото, което Ленин и Троцки унищожават след Октомврийската революция, са Съветите, селските съвети и всички демократични институции. В това отношение Ленин и Троцки са били най-големите врагове на социализма през 20-ти век. Като ортодоксални марксисти, те са смятали, че изостанало общество като руското от тази епоха не може да премине направо към социализма, преди насила да бъде тласнато към индустриализация.

През 1989 г., когато комунистическата система рухна, си помислих, че колкото и да е парадоксално, това е победа за социализма. Тъй като според моите представи социализмът включва поне (пак го повтарям) демократичния контрол над производството, търговията и над други измерения на човешкото съществуване.

Все пак, двете основни пропагандни системи единодушно заявиха, че „социализмът" е тираничната система, наложена от Ленин и Троцки, и след това превърната от Сталин в политическо чудовище. Западните ръководители можеха единствено да се удивят от тази абсурдна и скандална употреба на термина, която им позволи цели десетилетия да клеветят автентичния социализъм.

Със същия ентусиазъм, но в обратна посока, системата на съветската пропаганда се опита да се възползва от симпатията и ангажираността, породени от автентичните социалистически идеали в работническите среди.

Не е ли вярно, че в крайна сметка рухнаха всички форми на самоорганизация според анархистките принципи?

– Не съществуват точно определени „анархистки принципи", нещо като анархистки катехизис, на който всички трябва да бъдат верни. Поне според моите разбирания, анархизмът е движение на човешките мисъл и действия, което се опитва да идентифицира структурите на власт и доминиране, да им потърси сметка и ако те не успеят да обосноват действията си, както често се случва, да се опита да ги преодолее.

Анархизмът и свободомислието изобщо не са рухнали. Те се развиват много добре и стоят в основата на много реални постижения. Различни форми на потисничество и неправда, които бяха малко известни и почти никой не се бореше срещу тях, вече са отхвърлени. Това не е провал, а успех, напредък за целия човешки род. •

БЕЛЕЖКИ

* Вж. Едуард Хърман и Ноам Чомски, „Фабрикуване на съгласие", 2002 г.

Препечатано с благодарност от Le Monde diplomatique превод Марта Иванова

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.09.1846 г. в италианския град Барлета е роден анархистът Карло Кафиеро.
- На 01.09.1952 г. умира един от големите теоретици на анархосиндикализма Рудолф Рокер, написал забележителното произведение „Национализъм и култура".
- На 03.09.1866 г. в Женева се открива Първия Интернационал.
- На 03.09.1991 г. в с. Копаница, Перничко на 92 години почива ветеранът на анархистическото движение в радомирския край Евлоги Цветков, отговорен редактор на в. „Работническа мисъл".
- На 04.09.2000 г. почива анархистът Желязко Петков Желязков, активен сътрудник на вестник „Свободна мисъл".
- На 05.09.1872 в Хага е проведен последният конгрес на Първия Интернационал, по време на който са изключени Михаил Бакунин и Джеймс Гийом.
- На 09.09.1944 г. в България е извършен преврат на Отечествения фронт начело с БКП, поставил началото на зловеща 45 годишна диктатура.
- На 10.09.1891 г. в Испания излиза безвластническият вестник „Революционер"
- На 11.09.1900 г. в град Сливен е роден анархистът Динко Георгиев Попов, по-късно сформирал сливенската анархистическа чета.
- На 12.09.1976 г. в град Твърдица почива анархистът Димо Канев Димов, прекарал години в болшевишките лагери и затвори.
- На 13.09.1988 г. в София почива анархистката Василка Данева Лясова.
- На 14.09.1925 г. в Ню Йорк почива големият испански теоретик, безвластникът Педро Естеве.
- На 15.09.1872 г. в град Сент-Имие е проведен Първият конгрес на Анархисткия Интернационал.
- На 18.09.1971 г. в София умира анархистът Исак Шабат Семов.
- На 19.09.1904 г. в град Копривщица е роден анархистът Михаил Динков Цицелков, сформирал Златишката анархистическа чета.
- На 20.09.1878 г. е роден американският писател Ъптън Синклер, автор на романа „Бостън", посветен на Сако и Ванцети.
- На 21.09.1995 г. в село Драгичево, Перничко почива анархистът Михаил Стоянов Миндов, прекарал дълги години в болшевишките концлагери.
- На 22.09.1932 г. в Килифарево умира анархистката Надежда Симеонова Попова, участничка в Килифаревското въстание и четничка в четата на братя Бълхови.
- На 23.09.1923 г. е обявено Септемврийското въстание, завършило с погром, в което се включват много български анархисти.
- На 25.09.1903 г. край Кратово (Македония) загива анархистът, командир на чета Никола Дечев.
- На 27.09.1921 г., заедно с още десет души, болшевишкото ЧК в Москва разстрелва анархиста Лев Чорни.
- На 28.09.1923 г. при село Звъничево е убит анархистът Илия Г. Юруков.
- На 29.09.1923 г. в местността „Грамадите" край Брацигово са убити анархистите Васил Атанасов Попов и Павел Атанасов Терзиев.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА

ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

http://a-bg.net/dve.m3u

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1.	Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2.	Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3.	Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4.	История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5.	Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6.	Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7.	Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8.	Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9.	Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10.	Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11.	Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12.	С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13.	Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14.	Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15.	Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16.	Национализъм и култура – Рудол Рокер том II	5 лв.
17.	Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18.	Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19.	Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20.	Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21.	Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрындов	2 лв.
22.	Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23.	Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24.	Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25.	Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26.	Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.
27.	Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв.
28.	Спомени – Стоян Цолов	5 лв.

БРОШУРИ:

1.	Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2.	Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3.	Що е анархизъм?	0,50 лв.
4.	Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5.	За общината	0,50 лв.
6.	Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7.	Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8.	Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков" №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република" №4, тел. 076-631 388.**

Помощи за „Свободна мисъл"

1. Златко Златков, Нова Зенлация	100 лв
2. Никола Тенджерков, Самоводене	100 лв
3. Милена Иванова, Перник	5 лв
4. Петко Кърпаров, София	20 лв
5. Георги Калчев, Варна	50 лв
6. Рая, София	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

ТБ ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл" не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се рецензират и не се връщат!*

уебсайт на ФАБ: **www.a-bg.net**
уебсайт на „Свободна мисъл": **sm.a-bg.net**
имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефони за връзка с ФАБ

0889 662 855 **0896 613 727**

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **„Свободна мисъл"**
печат **„Унискорп" ООД**

АБОНАМЕНТ 2007

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл" МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ
Каталожен номер 649

